

Arrest

nr. 123 870 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 november 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard en verzoeker wordt in het bezit gesteld van een immatriculatieattest.

Op 13 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de

beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 november 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :U., A. (R. R.: ...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Nesterovskaya op (...)1984

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 07.11.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor verzoeker. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 08.11.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert, gespreid over vier middelen die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van de middelen zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek, zomaar afwijzend te gaan beslissen op basis van de argumentatie die ronduit tegenstrijdig is, minstens het redelijkheidsbeginsel schendt en op basis van een toestand van jaren geleden.

Dat uit het advies van de arts-adviseur ondermeer blijkt dat er sprake is van een aandoening die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, doch anderzijds wordt gesteld dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst.

Dat de opvolging van de verzoeker uiteraard het best gebeurt door de behandelende arts minstens artsen die toch de taal van de medische verslagen die werden uitgevoerd, kunnen begrijpen.

Dat deze opvolging ook dient te gebeuren door voldoende gekwalificeerde personen en ook met voldoende hoogstaand materiaal.

Dat er geenszins dezelfde expertise voorhanden is in het land van herkomst van verzoekster, niet dezelfde infrastructuur, niet dezelfde behandelingsmogelijkheden.

Dat het onderzoek van de arts-attaché zich beperkt heeft tot een onderzoek van de situatie in de Russische Federatie, terwijl verzoekster afkomstig van Ingoesjetië en bovendien er ook geenszins in concreto wordt aangetoond waar de verzoeker zou kunnen opgevolgd worden.

Dat het in dit verband niet volstaat op algemene wijze de toestand van de gezondheidszorgen in het algemeen in de Russische Federatie te gaan beschrijven, waarvan elkeen weet dat deze totaal ondermaats is.

Dat heel concreet de opvolgingsmogelijkheden voor het kind van verzoekster met cardiologische problemen dienen onderzocht te worden, in Ingoesjetië en dus niet in Russische Federatie in het algemeen.

Idem voor wat betreft de toegankelijkheid, waarbij algemeen geweten is dat personen uit de Kaukasusregio gediscrimineerd worden en geenszins eenzelfde behandeling kunnen genieten als etnische russen.

Dat in dit verband het advies uitgaat van een algemeen onderzoek van de toestand in de Russische Federatie en verder de arts-adviseur zomaar gratis gaat aannemen dat de toestand in Ingoesjetië dezelfde wel zal zijn en verder ook zomaar gratis gaat aannemen dat de behandeling van personen uit de Kaukasus of nog meer specifiek van Ingoesj of Tsjetsjeense origine, wel dezelfde zal zijn als deze van Etnische Russen.

De arts-attaché dient ook zelf zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende concrete informatie te bekomen, wat hij niet gedaan heeft.

Hij heeft zich beperkt tot algemene beschouwingen van de algemene situatie die dan nog eens veralgemeend werden tot andere gebieden.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attaché gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er kon ook altijd contact genomen worden met de behandelende artsen van verzoeker en diens kind.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder één persoonlijk gesprek en eenzijdige assumpties, dan eensklaps, te gaan poneren er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland terwijl er een veelheid aan argumenten voorliggen die het tegendeel aantonen.

Deze assumptie is totaal verkeerd in die zin dat destijds de aanvraag op basis van de medische toestand van verzoeker ontvankelijk werd verklaard en er bovendien erkend wordt dat er wel degelijk een probleem is, waarbij er niet zomaar kan aangenomen worden dat deze problemen door de eerste de beste persoon kan opgevolgd worden.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing rekening gehouden met alle relevante elementen, weze de actuele medische toestand van verzoeker.

Het is duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan door enkel te focussen op algemene opvolging voor Russische burgers in het algemeen.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoeker gebeurd, evenals de concrete beschikbaarheid en toegankelijkheid der vereiste opvolging, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn het één en ander zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwam nooit enige beoordeling in concreto, toegespitst op het specifieke medisch probleem van verzoeker.

Dit totaal gebrek aan allesomvattend grondig onderzoek van de specifieke toegankelijkheid en beschikbaarheid der medische zorgen vereist voor verzoeker door de arts van verwerende partij, doch integendeel het blijkbaar beperken van het onderzoek tot algemeenheden, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht.

(...)

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag dd. 08.11.2013 geen afdoende uitspraak gedaan betreffende de beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandeling in het land van herkomst.

Dat de gevolgtrekkingen geenszins enige waarde kunnen hebben aangezien er nooit enig advies werd gegeven over de concrete behandelings- en opvolgingsmogelijkheden (zie hoger).

Als er geen concreet standpunt is ingenomen inzake de toegankelijkheid tot behandeling en de beschikbaarheid ervan, dan is het tevens niet mogelijk om te oordelen of er al dan niet een bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Door zomaar zonder enige concrete informatie toch standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het gemakshalve aannemen dat er geen probleem meer zal zijn, en aan de andere kant stellen dat er wel mogelijkheden zullen zijn voor verzoeker in het land van herkomst zonder de

behandelingsmogelijkheden en toegankelijkheid ervan in concreto te onderzoeken, houdt een manifeste schending in van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn naar de actuele medische toestand van verzoeker en de vereisten die hierdoor gesteld worden, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstige en aanhoudende problematiek die behandeling en verblijfsmachtiging behoeft.

De keuze om dit niet te doen en zomaar af te wijzen heeft een beslissende invloed gehad.

(...)

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt op 08.11.2013.

Dat dient opgemerkt dat de medische attesten waarop het advies is gesteund dateren van meer dan één jaar geleden en er geenszins kan volstaan worden door verwerende partij met te verwijzen naar een medisch advies dat gebaseerd is op al te oude medische attesten.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten eerste echter van belang is aangezien de problemen van verzoeker nu juist van levensbelang zijn en in het verleden aanleiding gaven tot een verblijfsmachtiging.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van én de verzoeker te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand, is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

(...)

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: " De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (..)".

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (Rv.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, RA.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (Rv.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (Rv.St. nr. 42.199,8 maart 1993, RA.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die geen enkele voldoende concrete uitspraak bevat over de derde hypothese voorzien in art. 9 TER VW

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet effectief in concreto zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. Gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996,373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij in concreto na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

2.2 De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het voorgelegde medische dossier niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat er adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat er geen medische contra-indicatie bestaat om te reizen, dat de mantelzorg, indien nodig kan verzekerd worden door zijn moeder, dat de medicamenteuze behandeling met haloperidol mogelijk is volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat ook de opvolging door een psychiater mogelijk is volgens diezelfde informatie en dat de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst verzekerd is blijkens de rapporten IOM Country Fact Sheets, Russian Federation, 2011 en Social Security Programs Throughout The World, Russia, 2010. De arts-adviseur concludeert dat de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Ook moet worden gesteld dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die

evident zijn, dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). De *in casu* voorziene motivering is zonder meer pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Vooreerst merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de raadsman van verzoeker op 8 augustus 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende. Deze aanvraag werd op 7 november 2011 ontvankelijk verklaard. De ambtenaar-geneesheer verstrekte op 8 november 2013 een medisch advies naar aanleiding van deze aanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker in mei 2012 een bijkomend medisch getuigschrift overmaakte aan de verwerende partij. De arts-adviseur heeft het bijkomend medisch attest in ogenschouw genomen. De arts-adviseur voegt er uitdrukkelijk aan toe dat hij meent het dossier, zoals het voorligt, te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 10 mei 2012.

Verzoeker betoogt dat het niet redelijk en zorgvuldig is om zijn medische en psychische toestand te beoordelen op basis van een toestand van jaren geleden.

Waar verzoeker meent dat er minstens een onderzoek had moeten gebeuren, of navraag had moeten worden gedaan naar de actuele medische en psychische toestand van verzoeker en waar hij stelt dat de ambtenaar-geneesheer een specialist diende in te schakelen of contact had moeten opnemen met zijn behandelende artsen, wijst de Raad er op dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is de ambtenaar-geneesheer

aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek of een bijkomend advies een onderbouwd advies kan geven, zoals hij *in casu* uitdrukkelijk heeft aangegeven in zijn advies. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij onafhankelijk optreedt. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken over het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermelde risico. Verzoeker maakt overigens niet aannemelijk welk belang hij heeft bij zijn kritiek. Hij geeft immers niet aan welke actuele informatie over zijn medische toestand een relevante impact zou kunnen hebben op de beoordeling van de medische elementen in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Immers betoogt hij slechts dat er geen rekening is gehouden met alle relevante elementen “*weze de actuele medische toestand van verzoeker*”, zonder evenwel te duiden welke argumenten voorliggen die de onmogelijkheid om terug te keren aantonen.

De Raad benadrukt verder dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet is gegrond op het gegeven dat de aanvraag niet werd geactualiseerd, doch wel op de vaststelling dat niet blijkt dat er sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, zijnde een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. De ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn advies uitdrukkelijk naar de voorgelegde medische attesten. Er heeft aldus wel degelijk een beoordeling van de aandoeningen van verzoeker in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet plaatsgevonden. Verzoeker toont niet concreet aan dat in dit specifieke geval de medische gegevens die blijken uit de aangebrachte medische stukken, waarvan het meest recente dus dateert van 10 mei 2012, dermate achterhaald zijn dat het kennelijk onredelijk zou zijn om deze gegevens zonder actualisatie te beoordelen in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De loutere beweringen van verzoeker dienaangaande volstaan dan ook niet om de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, die op medische attesten zijn gebaseerd, te weerleggen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een kind en diens cardiologische problemen gaat de Raad ervan uit dat het een materiële misslag betreft aangezien uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat er sprake is van een kind met cardiologische problemen of dat er om die reden een medische aanvraag om machting tot verblijf is ingediend.

Voorts wijst de Raad er op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook met zich mee dat verzoeker, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten zou beschikken, deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan en dient te houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Waar verzoeker voorhoudt dat hij nooit werd uitgenodigd voor een onderzoek of het voorleggen van bijkomende informatie aangaande zijn actuele toestand en in zoverre dat hij meent dat hij diende te worden gehoord teneinde een actuele visie te kennen te geven op zijn toestand, herhaalt de Raad dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen inhoudt. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd te onderbouwen met bewijskrachtige stukken en niet aan het bestuur. Indien de medische informatie waarover de ambtenaar-geneesheer beschikte ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing onvolledig was of niet actueel, dan kan dit *in casu* enkel verzoeker zelf worden verweten.

Verzoeker kan verweerder ook bezwaarlijk verwijten bij het onderzoek in verband met de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen de situatie in de Russische federatie te hebben beoordeeld en niet specifiek van de regio Ingoesjetië, nu uit de stukken van de aanvraag blijkt dat verzoeker op generlei wijze kenbaar heeft gemaakt afkomstig te zijn van Ingoesjetië. Verzoeker heeft enkel zijn Russische nationaliteit vermeld zonder specificatie van zijn afkomst uit Ingoesjetië. Gelet op het voorgaande kan verzoeker de verwerende partij geenszins verwijten de medische toestand niet

goed te hebben geëvalueerd, en de behandelingsmogelijkheden in Ingoesjetië niet correct te hebben onderzocht.

De Raad wijst er op dat verzoeker de verwerende partij zijn eigen onachtzaamheid niet kan verwijten en dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 november 2013 waarop de bestreden beslissing is gesteund, blijkt dat wel degelijk de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in de Russische federatie werden onderzocht, het land waarvan verzoeker in zijn aanvraag beweert de nationaliteit te hebben. De ambtenaar-geneesheer concludeert in zijn met stukken onderbouwd advies dat medicamenteuze behandeling en opvolging door een psychiater mogelijk zijn in de Russische federatie.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van het advies van de arts-adviseur van 8 november 2013 dat weldegelijk een onderzoek werd gevoerd naar de noodzaak aan behandeling en de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer besluit uit de voorgelegde medische attesten dat verzoeker lijdt aan een anxio-depressief syndroom en een paranoïde psychoneurose. De arts-adviseur beschouwt zijn medicamenteuze therapie en de opvolging door een psychiater als essentieel. De arts-adviseur spreekt aldus de overgemaakte attesten niet tegen, waarna hij de beschikbaarheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst onderzoekt, om te concluderen dat de medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging van de in de medische attesten beschreven aandoeningen beschikbaar zijn in de Russische federatie. Waar verzoeker voorhoudt dat het standpunt gepaard gaat zonder enige concrete informatie, kan hij niet worden gevolgd, nu in het advies uitdrukkelijk wordt verwezen naar rapporten die zijn bijgevoegd in de stukken van het dossier. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de behandelingsmogelijkheden en toegankelijkheid ervan niet *in concreto* zijn onderzocht.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Vragen dat de verwerende partij of haar arts zou beschrijven hoe de pathologie zal evolueren na thuiskomst in het herkomstland is vergen van de verwerende partij dat zij aan toekomstvoorspellingen doet. Van de verwerende partij mag verlangd worden dat zij bij een ernstige ziekte nagaat of er in het herkomstland zorgverlening en behandeling beschikbaar zijn, doch niet dat zij een prognose verricht over de evolutie van een ziekte in een concreet geval.

Verder blijkt uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet dat de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies dient uit te spreken over de evolutie van de aandoening na terugkeer naar het land van herkomst. De taak van de ambtenaar-geneesheer bestaat volgens artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet uit *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”*, waarbij het eerste lid luidt als volgt: *“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”* Met betrekking tot de noden voor verzoeker stelt de arts-adviseur dat er nood is aan medicamenteuze en psychiatrische opvolging. De ambtenaar-geneesheer concludeert in zijn medisch advies dat medicatie en gespecialiseerde opvolging beschikbaar zijn in de Russische federatie, zodat het anxio-depressief syndroom en paranoïde psychoneurose, hoewel deze kunnen worden beschouwd als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat niet is gehandeld overeenkomstig de wettelijke bepalingen en dat geen rekening

zou zijn gehouden met de terugkeer naar het land van herkomst, nu uitdrukkelijk is onderzocht of de behandeling waar de verzoeker nood aan heeft beschikbaar is in zijn land van herkomst, een behandeling die volgens zijn behandelende arts kan leiden tot een verbetering en een herstel over anderhalf jaar mits goede therapeutische omkadering. Voorts blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 augustus 2011 niet dat hij aanvoert dat een terugkeer naar het land van herkomst een welbepaalde invloed zou hebben op zijn medische problematiek die zijn oorsprong zou vinden in traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst. Evenmin maakt verzoeker dit concreet in zijn actualisatie. Hij voert in zijn verzoekschrift slechts aan dat er problemen van discriminatie zijn voor personen uit de Kaukasusregio. Zoals hoger reeds verduidelijkt, blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat een onderzoek met positief resultaat is gebeurd naar de beschikbaarheid van de behandeling voor de psychische problemen van verzoeker in Rusland, nu hij in zijn aanvraag aanvoerde van Russische nationaliteit te zijn. Hij kan de verwerende partij niet verwijten geen specifiek onderzoek te hebben gevoerd naar de toestand in Ingoesjetië, nu hij pas in het verzoekschrift aangeeft van Ingoesjetië afkomstig te zijn. Verder beperkt hij zich tot algemene beschouwingen aangaande de situatie in de Kaukasus, waarbij dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing *in casu* de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen betreft en geenszins een beslissing aangaande de asielaanvraag van verzoeker zodat de argumentatie geen betrekking heeft op de bestreden beslissing. Een dergelijk algemeen betoog vermag de vaststellingen van de arts van de verwerende partij en de bestreden beslissing, waarvan het advies deel uitmaakt, niet te weerleggen.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 december 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde, beslissing die werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 59 050 van 31 maart 2011.

Verder verbindt verzoeker de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM aan zijn stelling dat geen onderzoek gebeurd zou zijn naar de gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst op zijn aandoening, hetgeen reeds werd weerlegd, zodat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt. Bovendien blijkt uit het betoog dat verzoeker aanvoert dat hij zou worden verplicht het land te verlaten en zou worden teruggestuurd naar het land of de regio van herkomst, terwijl de bestreden beslissing geenszins deze implicaties heeft. De verwerende partij verklaart enkel de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond, zodat deze grief niet dienstig kan worden aangevoerd.

In casu brengt verzoeker geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees in zijne hoofde voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij legt niet het minste bewijs neer dat zijn bewering in verband met discriminatie kan staven. De loutere beweringen in verband met de situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk en persoonlijk wordt bedreigd en vervolgd en gevaar loopt op handelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en

Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Uit de toelichting van verzoeker kan evenmin worden afgeleid dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

De vier middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN